

ваха двама въ единъ гласъ и се впуснаха — единя отъ едната страна, другиятъ отъ другата — да промушатъ общия врагъ. Но ето че долетѣ и Ружковиятъ приятелъ. Вкопчаха се въ страшна борба четиритѣ бивола. Скоро наскачаха и други. Долно-ливаде заприлича на бойно поле. . .

— И биволитѣ сж като хората, ей! — обади се едно отъ слисанитѣ деца. — Единъ други се вардятъ.

— Море, я дигайте тояги да ги развардимъ, че ще се изпомушатъ!

— Лелее, на нашъ Крънчо и другиятъ рогъ окърненъ! — проплака друго пастирче. — Какво гледате бе? Вардете ги, вардете, че ще се изпотрепатъ! И се впуснаха съ тояги да ги разтърватъ.

— Море, я оставете добичетата на мира! — подхвърли подире имъ дѣдо Велко овчаря. — Наяли се, па имъ се доиграло. Ще се наиграятъ и сами ще си мирнатъ. . .

Понесоха се груби викове, заплющѣха тояги; тътенъ, глъчъ, ревъ изпълниха Долно-ливаде. Но. . . стана си тъй, както каза дѣдо Велко. Настръхналитѣ добичета изхарчиха и последнитѣ си сили и сведоха уморено глави. Дръпнаха се въ страни — дълбоко задъхани. Нѣкои полегнаха. Бѣла пара се издига отъ хълбоцитѣ имъ. Други пкъкъ хукнаха къмъ близката локва, дълго смъркаха вода, сякашъ не бѣха пили отъ три дни, па се тръшнаха въ зеленясалата тиня.

Полянката, изровена като свинско пладнице отъ борбата, утихна. Ружко, грѣйналъ цѣлиятъ отъ доволство, се огледа гордо наоколо, па като видѣ, какъ тежко пѣхти ранениятъ му противникъ, дожалѣ му сякашъ, пристѣпи и започна съ широкия си езикъ да ближе кървавата му рана. . .

— Виждате ли! — спогледаха се очудени пастирчетата. — До сега се биха, та щѣха очитѣ да си извадятъ, а сега се жалятъ!

— Ами какъ мислите! — обзѣди се сепнато дѣдо Велко. — Животнитѣ не гонятъ душманлъкъ като хората. Срѣшнатъ се, поборятъ се и после. . . А хората, догде сж живи, ще си помнятъ. И рано или късно ще си отвърнатъ.

Дѣдо Велко нарами овчарската си тояга и си отиде при стадото.

Като се отмориха, биволитѣ кротко се надигнаха, прѣстнаха се тукъ-тамъ изъ зеленото ливаде и лакомо запасоха.

Стоянъ Ц. Даскаловъ

М А Й

Всѣки цвѣтъ и стрѣкъ трева
весело хоро играй:
хопа — хай!

Погледни и разбери
отъ какво свѣта сияй:
иде Май!

Май пристига на коне
отъ ухайни вѣтрове
въ роденъ край,
и затуй сега играй
всѣки цвѣтъ и стрѣкъ трева —
хопа — хай,
иде май!

Н. Джеровъ